

ՄԿՐՏԻՉ ԱՐԱՄԵՆ

ՈՒՆԱՆ

ՈՈ

891.99Ը
Ա-91

ՌԵՏՆՐԱՏ
1.9.3.6
ՅԵՐԵՎԱՆ

ՆԿԱՐՆԵՐԸ
Մ.ԲԱՂՉԱՍԱՐՅԱՆԻ

Շատ ծիծաղեց Հրաչն այդ ուրը, շատ ուրախացավ: Նախորդ յերեկոյան, հեռու գյուղից իրենց մոտ հյուր եր յեկել իրենց հորյեղբայրն իր կնոջ հետ: Նրանց տղան, Գագիկը, Հրաչից մեծ եր և ծնողները նրան ել եյին իրենց հետ քաղաք բերել:

Գագիկն առաջ մի քանի անգամ ել եր քաղաք յեկել: Նա Հրաչին արդեն ճանաչում եր: Յերեկոյան, քնելուց առաջ, նրանք շատ խաղացին իրար հետ և ավելի մտերմացան:

Հանկարծ, խորը քնի մեջ, Հրաչը լսեց նրա ձայնը.

— Վեր կաց, Հրաչ, լուսացել ե, աքաղաղները կանչում են:

— Ի՞նչ աքաղաղ,— գարմացած վեր կացավ նստեց Հրաչը:

— Չե՞ս լսում...

— Ախր դրանք գործարանների սուլիչներն են, — ծիծաղեց Հրաչը:— Վոր դուրս գնանք, ցույց կտամ:

Գագիկն այնպես ցույց տվեց, իբրև թե գարմացավ:

Յերբ անկողնից վեր կացան, Գագիկը մոտեցավ գրասեղանին, վոր լույսը մարի: Հրաչի հայրիկը գիշերն աշխատել եր և առավոտյան գործի գնալիս, ելեկտրականությունը վառած եր թողել:

— Փուհ, — փչեց Գագիկը:

Ի՞նչ դուրս չեկավ:

— Փուհ, փչեց նորից:

— Եղպեսչի լինի, — նորից ծիծաղեց Հրաչը, — յեկ եստեղից մարիբ...

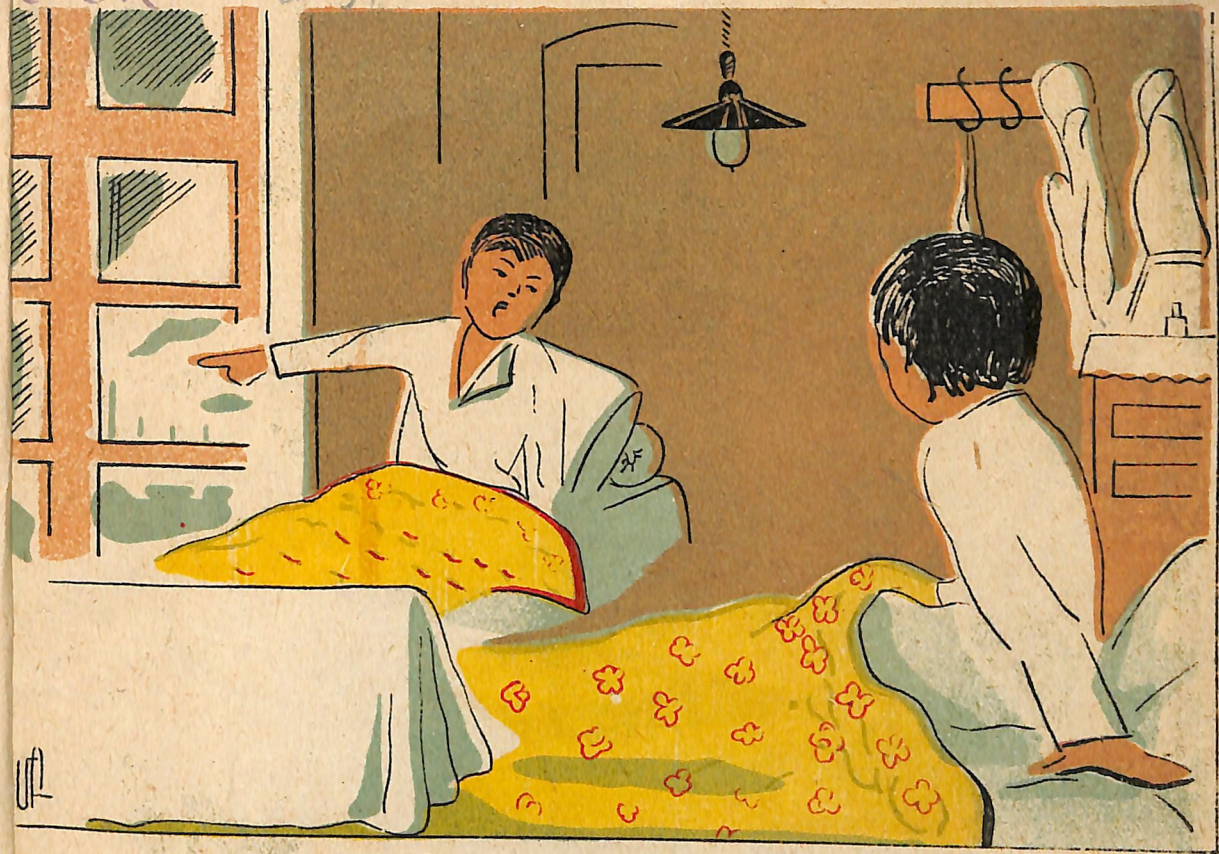
Յե՛վ նա նրան տարավ ելեկտրական կոճակի մոտ:

— Փուհ, — փչեց Գագիկը կոճակի վրա:

Հրաչը ծիծաղից թուլացավ:

— Մի փչիր, այլ պտտացրու, — ասաց նա ծիծաղի միջից:

Գագիկն ելի մի քանի այդպիսի բաներ արեց և Հրաչը շատ ուրախացավ:

Քիչ հետո նրանք դուրս յեկան զբոսնելու: Հրաչը վորոշեց Գագիկին տրամվայ նստացնել, ման ածել քաղաքով, ծախովացնել: Յերբ նրանք իրենց փողոցի անկյունից թեքվեցին — տրամվայն արդեն կանգնած եր:

— Շուտ, նստենք, քանի չի գնացել, — շտապեցրեց Հրաչը և ոգնեց նրան տրամվայ բարձրանալու:

— Ինչո՞ւ ես շտապում, — ժպտաց Գագիկը. — ախր տես յեզներն ել դեռ չեն լծել:

Հրաչն սկսեց ելի ծիծաղել: Ուրիշներն ել ծիծաղեցին:

— Առանց յեզի ե գնում, — բացատրեց Հրաչը:— Ելեկտրական ուժով ե գնում:

Հրաչն սկսեց մանրամասն բացատրել: Տրամվայը շարժվեց և ապա սկսեց արագ գնալ:

— Սպասիր, — վախեցած ընդհատեց Գագիկը Հրաչին. սպասիր, խրտնեց:

— Ի՞նչը խրտնեց:

— Ելեկտրական ուժը... Հիմի շուտ կտա...

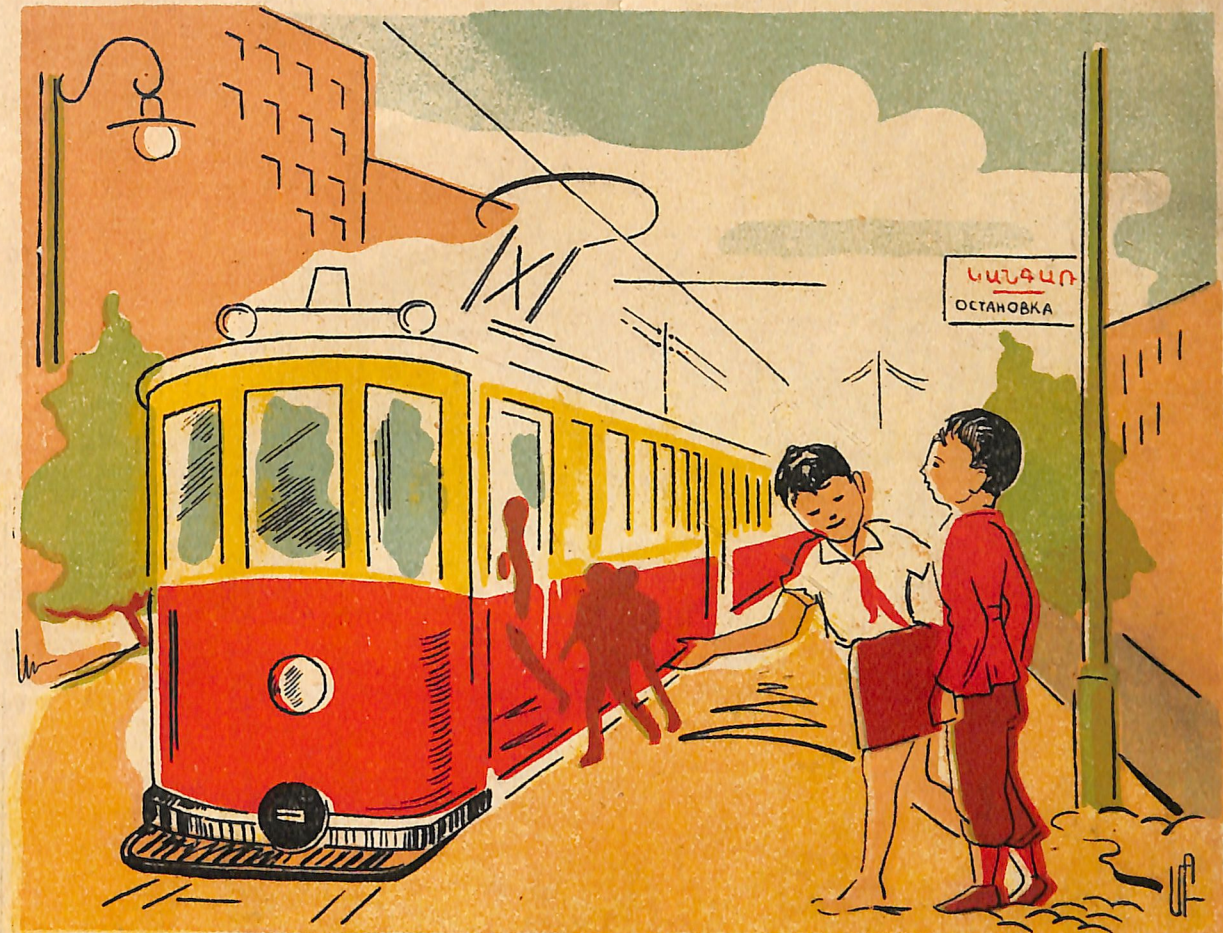
Ուժեղ ծիծաղի պատճառով Հրաչի աչքերից արցունքներ գլորվեցին: Նա յերկար ժամանակ չե՛ր կարողանում ծիծաղը դադարեցնել, վոր բացատրի, թե ելեկտրական ուժը չի կարող խրտնել:

Հասան այգի: Հրաչն իսկույն վազ տվեց, կարուսելի գրամարկղից յերկու տոմս գնեց և Գազիկի հետ մտացավ կարուսելի ճաղի ցանկապատին: Մի մարդ տոմսերն առավ և իրենց ներս թողեց:

— Ձի նստենք, թե կառք, հարցրեց Հրաչը: — Նայիր, ինչ լավ ձիեր են. փայտից են շինված, բայց իսկականի նման են:

— Ձի նստենք. — վորոշեց Գազիկը: Նրանք նստեցին: Ուրիշ շատ յերեսաներ նույնպես, յեկան նստեցին: Յերբ բոլոր տեղերը զբաղվեցին, գանգը տվեց և կարուսելը շարժվեց: Ձիերն ու կառքերն սկսեցին պտտվել:

— Ո՛ւր ենք գնում, — հարցրեց Գազիկը: Հրաչն ամուր բռնեց իր ձիուց, վոր վայր չընկնի, վորովհետև ծիծաղից թուլացել էր:

— Կլոր ենք պտտվում, — հազիվ ասաց նա, և սկսեց նորից ծիծաղել:

Գազիկն ել վարակվեց նրա ծիծաղից, ինքն ել ծիծաղեց: Քիչ հետո, յերբ ձիերն ու կառքերն սկսեցին ավելի արագ սլանալ, նա նորից հարց տվեց.

— Յերբ ենք հասնելու, Հրաչ:

— Շտապում ես, — հարցրեց Հրաչը նորից ծիծաղելով:

— Ձե: Ուզում եմ շատ գնանք: Բայց յեթե հետո վտարով վերադառնանք, կհոգնենք...

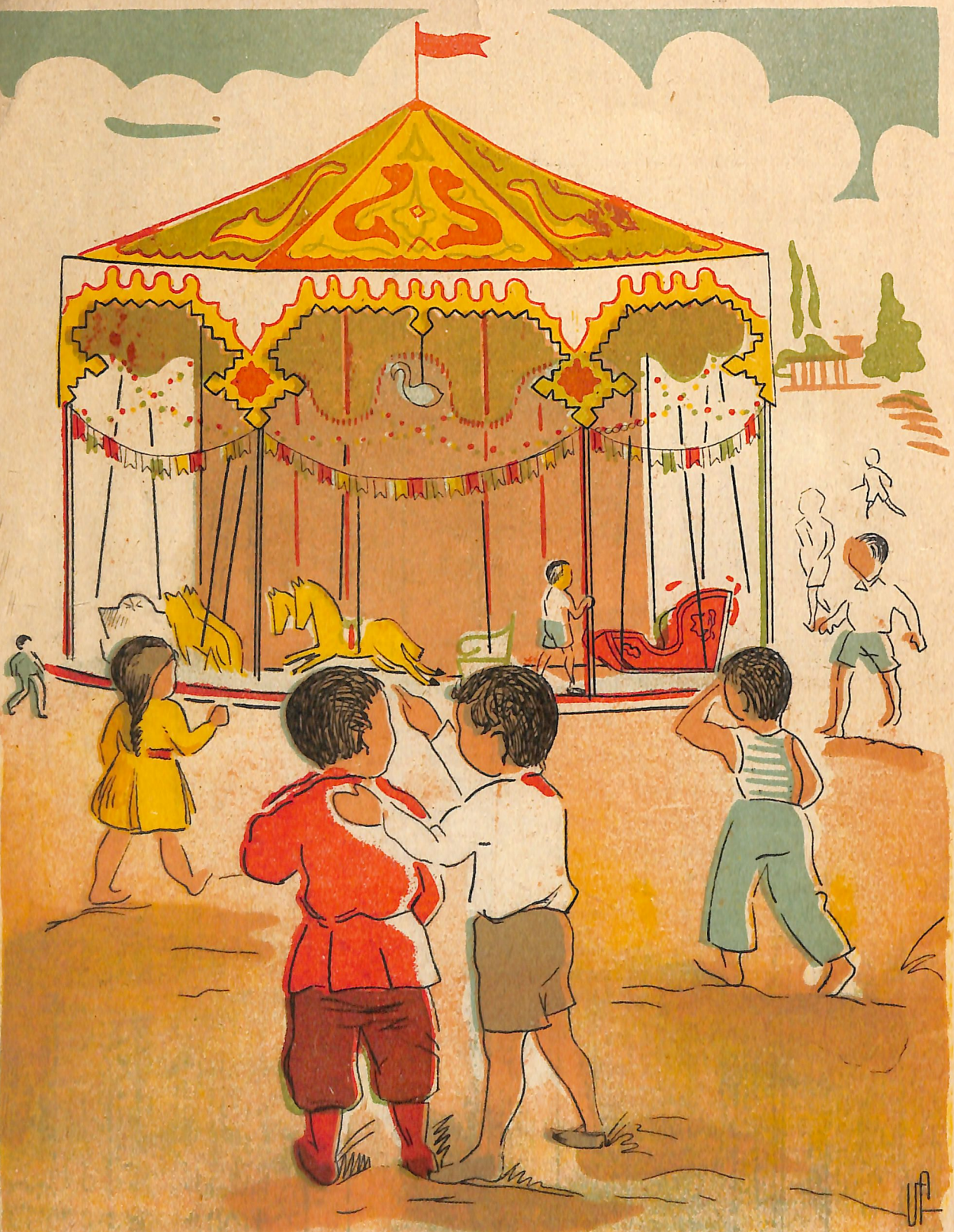
Յերբ նրանք վար իջան, Հրաչը մանրամասն բացատրեց կարուսելի մասին: Գազիկն այնպես երջում, կարծես իսկապես, վոչինչ չգիտե:

Մինչև յերեկո Գազիկը նորանոր բաներ եր անում, իսկ Հրաչը շարունակ ծիծաղում էր ու բացատրում:

— Վոչինչ, կսովորես, — քաջալերում էր նա:

— Իսկ դու գյուղում յեղել ես, — հանկարծ հարցրեց Գազիկը:

ՀԱՅԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
ՀԱՅՍՏԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
ՀԱՅՍՏԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

— Վնչ:
 — Ե,— ծիծաղեց Գագիկը նրա վրա: — Ի՞նչ փոր գյուղ գաս, ավելի կգարմանա: Մենք մի են տեսակ լամպ ենք վառում, փոր, ճիշտ է, շատ լույս չի տալիս, բայց ինչքան

եւ կոճակ պտտացնես՝ չի մարի: Ուզում ես՝ տանը յեղած բոլոր կոճակները պտտացրու՝ ելի չի մարի: Հետո, մենք մի են տեսակ սայլ ունենք, փորը, ճիշտ է, կամաց ե գնում, բայց յեղով ե գնում: Ինչքան ուզում ես ելեկտրական ուժ տուր, գանգ-տուր՝ տեղից չի շարժվի, մինչև ճիպտորդ չբարձրացնես: Հետո, մենք ենպիսի ձիեր ունենք, փոր յեթե նստես ու քշես, ուզածդ տեղը կտանի: Չերի նման չի, փոր գնա, գնա, բայց քեզ ելի նույն տեղը թողնի... Բնա... Վոր գաս գյուղ ուղղակի կշշմես:

— Իսկ ձեր փոշ մի բանը մերին նման չի,— հարցրեց Հրաչը նորից ծիծաղելով, վորովհետև շատ լավ գիտեր, թե ինչ է նավթի լամպը. յեղասայլը, ձին:

— Ձե, ինչո՞ւ, աքլորներն իրար նման են,— պատասխանեց Գագիկը:— Մեր աքլորներն ել են կաուրի ծայրից ծուղրուղու կանչում, ձերն ել:

Հրաչը մի անգամ ել ծիծաղեց և քնեց:
 — Հրաչ, լավեց հանկարծ նրա ահանջի տակ:
 Հրաչը վեր նայեց: Գագիկը ծիծաղում եր:
 — Ի՞նչ հաստատ հավատացի՞ր, փոր յես այդ բոլորը չգիտես յի:

— Ուրեմն գիտե յիր,— զարմացած նստեց Հրաչը: Գագիկը շարունակում եր ծիծաղել:
 Հրաչը նայեց նրան, ուզեց բարկանալ, բայց քունը հաղթեց:

Քիչ հետո լսելով ընկերոջ մշմշուցը, քնեց նաև Նրանք յերկուսն ել գո՞ն ելին ուրախ որվանիլ:

ԳԻՆԸ 75 ԿՈՊ.

52
809

7351

Պատ. խմբագիր՝ Սիրառ
Տեխ. խմբագիր՝ Ս. Գառապուրյան
Մրբագրիչ՝ Ա. Արզամանյան

М. АРМЕН
ВЕСЕЛЫЙ ДЕН
ГИЗ ССРА Эривань, 1936